

[Else-Merete Ross.]

sommerferie til at indhente yderligere oplysninger, inden vi i næste samling skal tage endelig stilling til spørgsmålet.

Poul Dam: Vi kan tiltræde lovforslagets § 7. Derimod er jeg mere end usikker over for resten. Både betænkningen og lovforslaget har været mig en skuffelse. Det er gamle stier, der betrædes, stier, som i hvert fald i diskussionen om disse ting har været betrådt i adskillige år. Det eneste fremskridt, der kan spores, er, at der nu endelig er et flertal imod en fortsat censur af film, der kun tænkes vist for personer over 16 år.

Argumentationen mod voksencensur behøver naturligvis ikke nogen nærmere omtale — det har betænkningen gjort, og det har også tidligere ordførere gjort — men jeg vil dog gerne udtrykke min undren over, at der er ét moment, der helt er faldet ud af diskussionen, nemlig problemet om film, hvori der vises detaljeret og instruktivt kriminel teknik på et eller andet punkt. Jeg har i hvert fald selv i den tid, da jeg sad i filmrådet, som jo dengang delte det tunge ansvar med justitsministeren at beskæftige sig med film, som blev indklaget, fordi man ikke var tilfreds med censurafgørelsen, set en film, der netop havde en sådan meget instruktiv fremstilling af et bestemt fænomen, som måtte føres ind under det kriminelle, og som blev anledning til, at den pågældende film blev forbudt. Det er klart, at det kan ikke begrunde censur, men det kan måske nok begrunde, at man overvejer udbyggede ansvarsregler.

Der er nogen bekymring hos betænkningens mindretal for de skræk- og terrorfilm, som vil oversvømme det danske marked. Jeg tror, det er overdrevent, og jeg må her beklage, at man aldrig laver virkelige undersøgelser af, hvilke film der rent faktisk bliver set, hvilke film man interesserer sig for, hvilke film der er størst tilstrømning til. Der findes kun en enkelt i ungdomskommissionens betænkning fra 1952, hvor

Ebbe Neergaard har lavet en analyse af de unges filmsmag, og den viser, at der ikke skulle være nogen stor grund til frygt for en dårlig udvikling på dette område, fordi de unge simpelt hen ikke foretrækker disse voldsfilm. Men problemet er jo altså: skal man opretholde børnecensuren?

Argumentet for at opretholde den er, at der skulle være visse skadevirkninger for børnene. Det ved man jo faktisk meget lidt om, lige så lidt som man ved om det for de voksnes vedkommende, og Gerhard Nielsens meget voldsomme gennemgang giver faktisk ikke nok. Men uanset om det kan fastslås, at visse film i visse tilfælde er skadelige for visse børn, er det så et tilstrækkeligt argument for en censur? Er det overhovedet samfundets opgave at fjerne al risiko for skadelige påvirkninger? Så blev der jo nok at tage fat på. Man kan nævne TV, reklame, presse, kulørte hæfter og alt muligt andet, hvor man jo har afvist censuren, er gået bort fra dette princip. Hvorfor skal filmen være det eneste, der er tilbage? Var det ikke meget bedre at fastslå ganske klart: dette samfund ønsker, at borgerne skal være frie og ansvarlige, og derfor skal staten ikke optræde som barnepege for borgerne, heller ikke for forældrene.

Og det er jo det, der er sagen: at en børnecensurs virkning først og fremmest er at befri forældrene for det ansvar, der til syvende og sidst er deres. Når censuren har talt, tror forældrene, at de kan være ligeglade, så er det hele i orden. Men det er jo sådan, at en film meget vel kan være skadelig for et bestemt barn, selv om censuren har sagt god for den for børn i almindelighed, og omvendt; der er mangfoldige 13-14 årige, som uden videre kan se de film, som en velvillig censur har forbudt for dem. Fornuftige forældre har jo da også — det ved vi — for længst sat sig ud over censurens formynderi og med åbne øjne overtrådt bestemmelserne. Ufornuftige forældre har nok gjort det samme,